

Voorwoord

Het is al weer bijna drie jaar geleden. Met opgewekt gemoed was ik op weg naar Maastricht voor het programma *Over vaders en zonen* toen de telefoon ging. Bij mijn vader (80) was darmkanker vastgesteld. Een operatie binnen afzienbare tijd was onvermijdelijk. Eerst was er die schok. Mijn bestaan trilde op zijn grondvesten. Ik wilde mijn geweldige vader nog niet kwijt.

Mijn moeder klonk sterk. Ik was boos en intens verdrietig tegelijk. Mijn vader was al hartpatiënt. Nu moest hij ook nog onder het mes vanwege darmkanker. Even wist ik niet goed wat te zeggen maar toen ik me had herpakt volgde een spervuur aan vragen. Mijn moeder moest op de meeste het antwoord schuldig blijven.

Het boek dat u nu heeft opengeslagen had ik mij destijds ook best gewenst. Het is prettig geschreven en helder geïllustreerd. Dat is broodnodig. Want wie direct of indirect wordt geconfronteerd met de diagnose darmkanker waant zich plotseling in een vreemde buitenlandse stad. Wilt u ergens komen dan zult u een plattgrond moeten kopen.

Wij zijn drie jaar geleden trouwens buitengewoon goed geïnformeerd in het Sint Franciscus. Mijn vader trof een toegewijd chirurg die vooraf duidelijk maakte wat hij precies ging doen en wat de gevolgen konden zijn.

De operatie slaagde glansrijk, maar mijn vaders hart protesteerde. Daar hadden we ernstig rekening mee gehouden. Vooraf was ons meegedeeld dat die kans maar liefst twintig procent was. Twee dagen na de ingreep traden er complicaties op, waaraan hij tenslotte overleed. Zijn laatste woorden waren trouwens memorabel. Hij was net bijgekomen uit narcose en had verschrikkelijke dorst. Toen ik vroeg of hij wat wilde drinken fluisterde hij schor in mijn oor: cola-rum. Nu ik het opschrijf verschijnt er een glimlach op mijn gezicht.

Tot slot wil ik de schrijvers en samenstellers van dit boek complimenteren. Ze zijn er in geslaagd een laagdrempelig boek over darmkanker samen te stellen. Vooral de verhalen van patiënten zelf leveren een goed inzicht hoe het is bepaalde behandelingen te moeten ondergaan. De boodschap van dit boek is overduidelijk: de patiënt is meer dan een patiënt, hij is een gesprekspartner. Hij kan zich volledig informeren. Er is natuurlijk geen boek in de wereld compleet, maar dit heeft er toch wel alle schijn van.

Rotterdam, 12 januari 2011,

Hugo Borst